

til den danske befolkning om, at vi ikke ønskede, at de resterende udgifter på ca. 13 mio. kr. skulle afholdes, og det er ikke det signal, vi ønsker at sende, for vi vil gerne være med til at bevilge resten af de penge. Vi vil gerne være med til, at resten af projekterne i anledning af 50-året bliver gennemført. Derfor blev det ikke taget i Folketingssalen.

Det var, med det ordvalg jeg brugte tidligere, fordi vi havde pli nok til at sige: Nå, men o.k., den ene million kroner, der ligger her, er jo ikke den afgørende million. Nej, det er de resterende 10 mio. kr., som offentlige myndigheder har bevilget, der har været årsagen til, at projektet bliver gennemført.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

For mig står den 4. maj som den dag, hvor friheden, åbenheden og retten til frit at tale vandt over afstumpethed, lukkethed og de fås tyranniske hersken over de mange. Den 4. maj var dagen, hvor folket igen fik mæle.

Alle de værdier, som mine bedsteforældre og deres generation kæmpede for, og som nu i 50 år har været bærende for vores demokrati, vil Det Radikale Venstre og jeg ikke være med til at kaste smuds på, og det er det, vi gør, hvis vi fra denne sal begynder at blande os i, hvordan en kunstner og en gruppe mennesker ønsker at udtrykke sig, ønsker at bruge den frihed, vi alle fik igen den 4. maj for 50 år siden.

Jeg håber, at vi alle i denne sal vil stå vagt om det lys, som den 4. maj 1945 har kastet langt ind i vores egen tid. Og det gør vi alene ved at undlade som folketingspolitikere at blande os i, hvordan andre ønsker at bruge retten til frit at ytre sig, hvordan andre ønsker at bruge den kunstneriske frihed.

Hvad vi så mener som borgere om den kunst eller mangel på samme, som laserlyspjektet er udtryk for, kan vi forholde os til uden for denne sal. Det, vi kunne have forholdt os til, er de beslutninger, som løbende er taget i Finansudvalget omkring laserlyspjektet. Den chance udnyttede vi ikke.

Lad os derfor ikke sætte sejren den 4. maj over styr ved 50 år efter at lukke munden på en ung kunstner og de mennesker, som står bag »Linien-Lyset«. Hvad kunne det næste ikke blive?

Jeg synes, at denne debat er meget pinlig set i relation til alt det, som frihedskæmperne satte livet på spil for i en kamp, som jeg nærer den dybeste respekt for. Men netop derfor må beslutningsforslaget forkastes.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Lige for at runde debatten med hr. Kim Behnke af om, hvorvidt man kunne have grebet ind tidligere, vil jeg gerne sige, at i virkeligheden kunne man allerede tidligere have gjort det, som man prøver at gøre i dag, eller man kunne have taget et forbehold i Finansudvalget, og det har man ikke gjort.

Det, mit spørgsmål gik på, var: Hvornår kom lyset til Fremskridtspartiet? For det er jo klart nok, at man kunne gå ind og tage stilling til, om man ville bruge pengene på den ene eller den anden måde i forhold til det her arrangement op til den 4.-5. maj.

Vi har i Enhedslisten været uenige i den måde, hvorpå man har disponeret midlerne. Vi mente, at de skulle være brugt på en anden led. F.eks. skulle hædersgaverne have været strakt over ikke bare et enkelt år, hvor man går op i pension, og så skal de ned igen; de skulle være strakt over resten af livet. Det var den måde, man anstændigvis burde markere 50-års-dagen på. Det kunne hr. Kim Behnke også have været med til dengang.

Så vil jeg gå over til min ordførertale.

Enhedslisten vil stemme imod Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Vi finder det urimeligt at gå ind i en kulturel konfiskation, efter at man har besluttet projektet for lang tid siden og bevilget pengene. Først nu, efter at kunstneren er gået i gang, kommer Fremskridtspartiet og forsøger med censur.

Vi har svært ved at forstå, at Fremskridtspartiet, som ellers på papiret går ind for individets frihed, nu vil bruge Folketinget til at tage penge fra en kunstner, som allerede er gået i gang. Man kan vel kalde det konfiskation eller ekspropriation.

Vi har tværtimod fra Enhedslisten understreget, at den pågældende kunstner er i sin fulde ret til at fuldføre den opgave, som hun er givet af 5. maj-udvalget med ført hånd fra regeringen. Enhedslistens budskab har alene strakt sig til at understrege, at dette kunstværk formodentlig vil blive skabt i konfrontation med store dele af befolkningen og de tidligere modstandsfolk – bestemt ikke alle.

Kunstneren kan vælge. Det er hendes ret at sidde denne protest overhørig, men hun må så samtidig regne med, at det bliver en del af kunstværket. Det har vi også forståelse for. Kunst skal jo, hvis den er god, rykke ved folk. Spørgsmålet er bare, om det er det, der var hensigten. Hvis det er tilfældet, er det helt i orden for os.